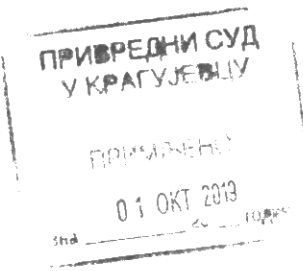

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
7 Пвж 485/19
21.08.2019. године
Београд

28/19
0310/19

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД у већу састављеном од судије Слободанке Виденовић, председника већа, судије Јасминке Обућине и судије Миле Ђорђевић, чланова већа, у поступку стечаја над стечајним дужником ДОО за производњу, промет и услуге „034 Metal industry“ ДОО, у стечају, Крагујевац, решавајући по жалби повериоца Фабрика за прераду коже „Партизан“ АД, у стечају, Крагујевац, изјављеној на решење Привредног суда у Крагујевцу 1 Ст 27/12 од 12.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 21.08.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Привредног суда у Крагујевцу 1 Ст 27/12 од 12.06.2019. године и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак.

Образложење

Побијаним решењем првостепеног суда 1 Ст 27/12 од 12.06.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је завршни рачун са финансијским извештајем стечајног управника од 09.04.2019. године. Ставом другим изреке је закључен поступак стечаја над стечајним дужником. Ставом трећим изреке је настављен поступак стечаја над стечајном масом стечајног дужника, коју ће чинити извршни поступци који се воде пред тим судом И 59/18, Ии 25/18, Ии 3/19 и Ии 79/16, а коју ће заступати стечајни управник Гвозден Јовановић из Крагујевца. Ставом четвртим изреке је наложено Агенцији за привредне регистре да, по правноснажности тог решења, изврши брисање стечајног дужника и упис стечајне масе. Ставом петим изреке је констатовано да ће се решење објавити истицањем на огласној табли суда дана 12.06.2019. године и у „Сл. гласнику“ РС.

Благовременом жалбом поверилац Фабрика за прераду коже „Партизан“ АД, у стечају, Крагујевац, побија наведено решење из свих законом прописаних разлога, са предлогом да се побијано решење преиначи, у смислу навода жалбе, или укине. У жалби наводи да је суд, неосновано, одбио приговоре жалиоца којима је указао на незаконито поступање у току стечајног поступка. Сматра да је суд неправилно прихватио пуномоћје, којим је стечајни управник стечајног дужника опуномоћио Живана Јовановића да заступа стечајног управника на завршном рочишту, јер ово лице није ангажовано у поступку стечаја, нити је дипломирани правник са положеним правосудним испитом. Првостепени суд се није изјаснио о примедби којом је жалилац указао да је стечајни дужник продао право коришћења на земљишту у државној својини за 0,00 динара, а на којем се купац неизграђених парцела књижио као корисник и као власник, иако је стечајни дужник био само корисник, на који начин је нанета штета повериоцима. Посебно указује да Закон о стечају не познаје уновчење имовине

за 0,00 динара, нити пренос права коришћења на неизграђеном градском грађевинском земљишту, па се ради о недозвољеном располагању. Стечајни суд није донео решење којим се поништава незаконито решење од 12.09.2017. године, којим се констатује продаја, методом јавног надметања, купцу Николи Јањушевићу из Прибоја, иако се ради о стицању од невласника, обзиром да је жалилац власник тог предмета продаје. Наводи и да је благовремено упозорио на повреду закона, обзиром да је правноснажна пресуда Привредног суда у Крагујевцу П 1004/14 од 29.10.2015. године, којом је стечајни дужник стекао својину над предметом продаје, укинута решењем Врховног касационог суда Прев 65/17 од 16.03.2017. године, да је стечајни управник био у обавези да поступа са посебном професионалном пажњом, али да он то није учинио, већ је обмануо суд и купца, након чега је суд констатовао да, у тој фази, није могуће да се застане са продајом. Стечајни судија у свим фазама поступка врши надзор над радом стечајног управника и пази на законитост, али је, упркос писаном обавештењу, првостепени суд донео решење од 12.09.2017. године, којим је констатовао продају имовине, која није укњижена на стечајног дужника, а решење је засновао, између осталог, и на неправоснажној пресуди П 1004/17 од 29.10.2015. године и неправоснажном упису у РГЗ СКН. Наведено решење од 12.09.2017. године никада није достављено жалиоцу и није му омогућено да на исто изјави жалбу. Посебно образлаже да, у тренутку уплате купопродајне цене од стране купца, период од 26.07.2017. године до 11.08.2017. године, титулар права својине није био стечајни дужник, већ жалилац, који је уписан код РГЗ СКН, што значи да је предмет продаје немогућ, а принцип је да нико не може пренети више права него што има. Посебно указује да су уплате вршене без претходно закљученог уговора, јер је уговор закључен тек 04.08.2017. године, када је жалилац био власник ове имовине. Дана 23.08.2017. године жалиоцу је уручено решење РГЗ СКН од 21.08.2017. године, којим је уписано право својине стечајног дужника, на које је жалилац изјавио жалбу, која је усвојена дана 02.10.2018. године и одбијен је захтев стечајног дужника да се упише као власник. Дана 23.08.2017. године је првостепеном суду достављено решење Врховног касационог суда од 16.03.2017. године, којим се укида пресуда Привредног апелационог суда. Након тога је жалилац тражио да суд застане са поступком продаје до правноснажног окончања поступка по жалби, што је стечајни судија одбио, наводећи да то није могуће. Наведени уговор је оверен пред јавним бележником дана 30.08.2017. године, али није констатовано да решење РГЗ СКН о упису права својине није коначно. Упркос свему наведеном, стечајни судија је дана 12.09.2017. године донео незаконито решење којим се констатује продаја, а исто није достављено подносиоцу жалбе, иако је суд био дужан да му исто достави, као заинтересованом лицу. На основу свега наведеног се може утврдити да је жалилац током поступка указивао на незаконито поступање стечајног управника и конкретно је навео радње које су незаконито предузимане, али суд по томе није поступао. Првостепени суд је у ожалбеном решењу закључио да је Никола Јањушевић савестан купац, наводећи да у моменту уплата и потписивања уговора није имао сазнање да стечајни дужник није уписан код РГЗ СКН и да, приликом овере уговора, решење о упису код РГЗ СКН није правноснажно, јер је на страни 3 Клаузуле о потврђивању исправе наведено да су странке изјавиле да су сагласне са стањем уписаним у изводу ЛН, те да не желе непосредан увид јавног бележника и да сnose ризике и последице у вези са тим. Нетачни су и нејасни наводи првостепеног суда којим је одбио приговор који се односи на исплаћена средства разлучног повериоцу и на тај начин је нанета штета стечајним повериоцима, јер тај поверилац није имао статус разлучног повериоца и такав статус му није могао ни бити признат, јер стечајни дужник није био уписан као титулар права

својине, обзиром да је као такав, био уписан жалилац. Због тога је и на незаконит начин исправљена коначна листа, на начин да је утврђено различно право.

У одговору на жалбу стечајни управник оспорава основаност жалбених разлога, па предлаже да другостепени суд одбије жалбу, као неосновану.

Испитујући побијано решење, сходном применом члана 386 став 1 и 2 Закона о парничном поступку, у вези члана 402 Закона о парничном поступку, а на основу члана 7 став 1 Закона о стечају, Привредни апелациони суд налази да је жалба основана.

Према стању у списима предмета, решењем првостепеног суда од 28.03.2012. године отворен је поступак стечаја над стечајним дужником „034 Metal industry“ ДОО, у стечају, Крагујевац, а за стечајног управника је именован Гвозден Јовановић из Крагујевца. Прво поверилачко рочиште је одржано дана 29.05.2012. године, испитно рочиште дана 10.07.2012. године а дана 19.09.2012. године и допунско испитно рочиште. Решењем од 05.10.2012. године проглашено је банкротство стечајног дужника.

У току стечајног поступка је уновчена непокретна имовина стечајног дужника, груписана у имовинске целине број 1, број 2, број 3 и број 4 и намирени су различни повериоци. Решењем од 30.12.2013. године одређена је делимична деоба стечајне масе, којим су повериоци првог исплатног реда намирени са 100 % утврђених потраживања. Стечајни управник је уновчио и стан, који чини имовину стечајног дужника, након чега је намирен различни поверилац.

Поступајући по налогу стечајног судије од 22.07.2016. године, стечајни управник је 04.08.2016. године доставио изјашњење у коме је навео да је стечајни дужник покренуо поступке ради наплате својих потраживања у 8 парничних и 2 извршна предмета.

Како је поступак у предмету П 1004/14 против овде жалиоца, као туженог, правноснажно окончан и у стечајну масу је ушла непокретност, део зграде индустрије коже и крзна, стечајни управник је, дана 04.08.2017. године, обавестио суд да је и ова непокретност продата, након чега је намирен различни поверилац.

Дана 09.04.2019. године стечајни управник је доставио предлог за закључење поступка стечаја, уз доставу завршног рачуна и завршног извештаја, па је првостепени суд, дана 11.04.2019. године, заказао завршно рочиште за 21.05.2019. године.

Жалилац је доставио суду приговор на завршни рачун стечајног дужника, из којих разлога је завршно рочиште одложено за 12.06.2019. године, како би се стечајном управнику омогућило да се изјасни о наводима приговора.

У приговору је жалилац навео да нису испуњени законски услови за закључење поступка стечаја из разлога што стечајни управник није извршио предају непокретности, део зграде индустрије коже и крзна, жалиоцу, који је стечајни и различни поверилац и из разлога што стечајни дужник није поступио по решењу о извршењу И 59/18 од 12.04.2018. године, по коме је био дужан да изнесе и прописно ускладишти отровну шљаку из објекта, базена за прераду отпадних вода. Навео је и да му стечајни управник није исплатио трошкове из парнице П 1059/15 у износу од 83.300,00 динара, није извршио повраћај средстава, уплаћених од стране жалиоца, по пресуди П 1004/14, која је касније укинута и није извршио исплату трошкова поступка из предмета Пж 4810/17 у износу од 1.845.750,00 и 750.000,00 динара, односно укупно 4.716.250,00 динара.

Стечајни управник се изјаснио да му је пресуда Прев 205/18 од 31.01.2019. године уручена тек 21.05.2019. године, па није могао да изврши предају те непокретности, посебно јер је исту у поступку стечаја продао и предао купцу Николи Јањушевићу из Прибоја, а РГЗ СКН је дана 20.02.2018. године извршио упис права својине на жалиоца. За отклањање отпада није имао средстава, као ни за намирење

трошкове поступка. Сматра да је правилно намирио разлучног повериоца, након продаје непокретности, обзиром да исти има уписано и признато разлучно право.

На завршном рочишту се стечајни управник, преко пуномоћника, изјаснио да не располаже више никаквом имовином.

Одлучујући о приговору жалиоца, првостепени суд налази да су стечајни дужник, као тужилац, и жалилац, као тужени, водили парнични поступак ради утврђења права својине и излучења дела зграде индустрије коже и крзна, који је окончан у корист стечајног дужника доношењем пресуде П 1004/14 од 29.10.2015. године, а правноснажно је окончан доношењем пресуде Привредног апелационог суда Пж 22/16 од 27.10.2016. године, у поступку по жалби туженог на првостепену пресуду, која је одбијена, као неоснована, осим у делу који се односи на трошкове поступка. Након тога је стечајни управник извршио продају ове непокретне имовине дана 04.08.2017. године и намирио разлучног повериоца. Врховни касациони суд је одлуком Прев 65/17 од 16.03.2017. године укинуо пресуду Привредног апелационог суда Пж 22/16 од 27.10.2016. године, па је у поновном поступку тај суд донео пресуду Пж 4810/17 од 23.11.2017. године, којом је преиначена првостепена пресуда и одбијен је тужбени захтев стечајног дужника, као тужиоца, а усвојен противтужбени захтев којим је утврђено да је без дејстава уговор о купопродаји непокретности. У поступку по ревизији тужиоца против наведеног пресуде, Врховни касациони суд је пресудом Прев 205/18 од 31.01.2019. године, одбио, као неосновану ревизију тужиоца.

Првостепени суд налази да чињеница да жалилац има потраживање према стечајном дужнику на основу трошкова поступка не представља сметњу за закључење стечајног поступка према стечајном дужнику, уз наставак поступка према стечајној маси, коју ће чинити управо ти извршни поступци, а исто се односи и на обавезу уклањања отпада. Наведено се односи и на извршне поступке по предлогу повериоца СЗР „А.М. Градња“, Крагујевац, власника Милета Цветановића и повериоца „МЛ Систем“ ДОО, Крагујевац. Постоји и поступак Ии 79/16 по предлогу стечајног дужника, као извршног повериоца.

Првостепени суд се даље позива на одредбу члана 148 став 1, став 2 и став 3 Закона о стечају и закључује да, када је уновчена сва имовина стечајног дужника, када постоји само ненаплаћено потраживање стечајног дужника у предмету Ии 79/16, и када су у току извршни поступци против стечајног дужника, као извршног дужника, ради наплате потраживања и ради извршења неновчане обавезе, испуњени су услови за закључење поступка стечаја над стечајним дужником, уз наставак поступка према стечајној маси, коју ће чинити наведени извршни поступци.

Стога налази да су без утицаја наводи приговора жалиоца који се односе на његову могућност наплате потраживања, у ситуацији када стечајни управник није извршио резервацију средстава, обзиром да исто може бити од значаја за постојање евентуалне одговорности стечајног управника за штету. Захтеви жалиоца да се наложи повраћај примљених новчаних средстава по основу награде стечајном управнику за намирење разлучног повериоца, предају непокретности жалиоцу и уклањање отпада су захтеви о којима се не може одлучивати у стечајном поступку, јер се о овим захтевима већ воде судски поступци у којима ће се донети одлука.

Чланом 145 став 1 Закона о стечају је прописано да стечајни судија решењем одређује завршно рочиште на коме се расправља о завршном рачуну стечајног управника, расправља о коначним захтевима за исплату награде стечајног управника, подноси примедбе на завршни рачун или на поднете захтеве за исплату накнада и награда, одлучује о нераспоредјеним деловима стечајне масе и одлучује о другим питањима од значаја за банкротство стечајног дужника, ставом 2 је прописано да се решење о завршном рочишту објављује на огласној табли као и у „Сл. Гласнику РС“ а

ставом 3 да рок за одржавање завршног рочишта не може бити краћи од 8 дана односно дужи од 30 дана од дана објављивања позива за његово одржавање.

Чланом 148 став 1 Закона о стечају је прописано да стечајни судија доноси решење о закључењу стечајног поступка на завршном рочишту.

Поступак стечаја који се спроводи банкротством се састоји из више фаза, фазе утврђивања потраживања, формирања стечајне масе, уновчења имовине, деобе повериоцима и на крају закључења стечајног поступка.

Када се окончају све претходне фазе заказује се, на начин прописан законом, завршно рочиште на којем се, у смислу члана 145 став 1 Закона о стечају, расправља о завршном рачуну стечајног управника, расправља о коначним захтевима за исплату награда стечајног управника, подносе примедбе на завршни рачун или на поднете захтеве за исплату накнада и награда, одлучује о нераспоређеним средствима деловима стечајне масе и одлучује о другим питањима од значаја за банкротство стечајног дужника.

Решење о закључењу поступка стечаја се може донети када се окончају сви послови у поступку стечаја. Међутим, у конкретном случају, жалиоцу, као заинтересованом лицу, није достављено решење првостепеног суда од 12.09.2017. године, којим је констатована продаја имовине стечајног дужника, део зграде индустрије коже и крзна, купцу Николи Јањушевићу из Прибоја, како би се истом омогућило да изјави правни лек.

Пре закључења поступка стечаја стечајни управник је у обавези да достави завршни рачун. На завршни рачун повериоци имају право примедбе, о којима стечајни судија одлучује и своју одлуку је дужан да образложи. Стечајни судија је у обавези да одлучи о свим примедбама.

У конкретном случају, стечајни судија није одлучио о свим примедбама жалиоца. Жалилац је имао и примедбу да је у поступку стечаја неизграђена КП 3881, површине 2294 м², воћњак 2. класе, ГТЗ, право коришћења, државна својина РС, ЛН 10643 КО Крагујевац продата за 0,00 динара, о којој примедби се стечајни судија није изјаснио.

Ожалбеним решењем је првостепени суд закључио поступак стечаја над стечајним дужником а поступак стечаја наставио над стечајном масом. У изреци ожалбеног решења се наводи да ће стечајни масу чинити извршни поступци које се воде пред тим судом, И 59/18 по предлогу извршног повериоца Фабрика за прераду коже „Партизан“ АД у стечају, овде жалиоца, против стечајног дужника, ради уклањања отпадне шљаке и наплате трошкова извршног поступка у износу од 83.300,00 динара, Ии 25/18 по предлогу извршног повериоца Фабрика за прераду коже „Партизан“ АД у стечају против стечајног дужника, као извршног дужника, ради наплате трошкова поступка из парнице П 1004/14, вредност спора 2.715.750,00 динара, Ии 3/19 по предлогу извршног повериоца СЗР „А.М. Градња“, Крагујевац, власника Милета Цветановића, против стечајног дужника, као извршног дужника, ради наплате потраживања по основу пресуде тог суда П 1029/15 и пресуде Привредног апелационог суда Пж 3930/16, вредност потраживања 195.125,00 динара, Ии 372/17 по предлогу извршног повериоца „МЛ Систем“ ДОО, Крагујевац, против стечајног дужника, ради наплате потраживања по пресуди тог суда П 438/13 од 07.08.2014. године, вредност потраживања 146.622,00 динара и Ии 79/16 по предлогу стечајног дужника, као извршног повериоца, против стечајног дужника СЗР „А.М. Градња“, власника Милета Цветановића, ради наплате потраживања по пресуди тог суда П 959/13 од 29.05.2014. године, вредност потраживања 206.450,00 динара.

Од 5 извршних поступака који нису окончани, у 4 поступка је стечајни дужник и извршни дужник, па није јасно од чега ће се формирати стечајна маса у односу на коју се наставља поступак стечаја.

Сагласно одредби члана 148 став 2 Закона о стечају, ако је уновчена сва имовина стечајног дужника, а постоје парнице које су у току, стечајни судија, на предлог стечајног управника, може донети решење о закључењу стечајног поступка, а ставом 3 истог члана је прописано да у случају из става 2 тог члана, стечајни управник се именује за заступника стечајне масе стечајног дужника, коју чине средства издвојена по основу оспорених потраживања и средства која се остваре окончањем парница у корист стечајног дужника.

У конкретном случају је сва имовина стечајног дужника продата и намирени су повериоци, у складу са Законом о стечају. Стечајни дужник више нема нераспоређених новчаних средстава, али има ненамирене трошкове стечајног поступка у износу који је већи од износа потраживања из решења о извршењу Ии 79/16, у којем једином преосталом, неокончаном поступку је стечајни дужник извршни поверилац.

Одредбом члана 13 став 2 Закона о стечају је прописано да ако се утврди да је имовина стечајног дужника мања од висине трошкова стечајног поступка или да је имовина стечајног дужника незнатне вредности, стечајни поступак се закључује, без одлагања.

Сходно наведеној одредби Закона о стечају, стечајни поступак се може закључити над стечајним дужником из разлога што је имовина стечајног дужника мања од висине трошкова стечајног поступка, или што је имовина стечајног дужника незнатне вредности, али се и тада решење о закључењу поступка стечаја доноси на завршном рочишту. Уколико се поступак стечаја закључује применом члана 13 став 2 Закона о стечају, стечајни судија ће наложити стечајном управнику да уновчи имовину стечајног дужника и оствареним средствима покрије настале трошкове.

Из изнетих разлога, сходном применом члана 401 став 1 тачка 3 Закона о парничном поступку, а на основу члана 7 став 1 Закона о стечају, одлучено је као у изреци.

Стога ће у поновном поступку првостепени суд поступити по примедбама које су изнете у овом решењу.

СВ/ТД

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Слободанка Виденовић, с.р.

Тачност отправке оверава:

